

Geistlicher Baustein Nr. 57
Wie wir trinken, so wachsen wir
Albanische Übersetzung

Guri i Ndërtimit Frymor Nr. 57
“Ashtu siq pijm, poashtu rritemi”

„Jezusi u përgjigj dhe i tha asaj: Kushdo që pi nga ky ujë, do të ketë përsëri etje. Por kush pi nga uji që Unë do t’i jap, nuk do të ketë kurrë më etje, por uji që Unë do t’i jap do të bëhet në të një burim uji që rrjedh për në jetën e përhershme.“ (Gjoni 4:13-14).

Krishti vdiq për ty, dhe ti je zhvendosur nga bota në Krishtin (1 Korintasve 1:30). Gjithçka që të nevojitet është tashmë në ty përmes pagëzimit të Frymës së Shenjtë (Kolosianëve 2:9-10; 1 Korintasve 3:21-23). Tani, e vetmja gjë që duhet të bësh është: fillo thjesht të pish prej saj.

Dhe si pema që pi, ajo fillon të nxjerrë gjethet dhe sythat e saj. Çdo vit ajo nxjerr frytin e saj. Fryti nuk është në tokë, fryti është në bimë. Dhe çdo bimë duhet të pijë nga burimi i saj. Kur shiu bie, ai i jep jetë bimës, nga e cila ajo pi. Dhe si ajo pi, ashtu rritet. Dhe ajo rritet deri sa të arrijë në lulëzimin e plotë – po kështu edhe bashkësia rritet për të lulëzuar në këtë epokë. Dhe si ne pimë, ashtu rritemi. Por nëse bima refuzon të pijë, atëherë ajo nuk mund të rritet. Sikur ta besonit këtë, secili prej jush. [1]

Një pemë e vogël, jo më shumë se një centimetër e gjysmë e madhe, a e dini se ajo tashmë ka në vete çdo pjeshkë që do të rritet ndonjëherë në atë pemë? Nëse nuk do të ishte kështu, nga do të vinin ato? Ajo mbillet në tokë dhe duhet të rritet, dhe duhet të pijë. Ajo pi nga uji i tokës dhe merr prej tij vitamina. Dhe ajo duhet të pijë më shumë se masa e saj e caktuar. Sepse sa më shumë që pi, aq më shumë mund të zgjerohet. Ajo nxjerr degë, pastaj nxjerr gjethë, pastaj nxjerr lule dhe pastaj nxjerr pjeshkën.

Kështu është edhe me një të krishterë. Kur ne jemi të mbjellë në Krishtin Jezus, burimin e pashtershëm të jetës, gjithçka që na nevojitet është tashmë në ne (Kolosianëve 2:3). Ne thjesht vazhdojmë të pimë dhe të rritemi, pimë dhe rritemi. Nëse kemi nevojë për më shumë nga Perëndia, thjesht vazhdo të pish dhe rritu. Nëse kemi nevojë për shërim, thjesht pije dhe rritu. Kjo është e gjitha. [2]

Nëse kjo mund të vendoset tani në zemrën tuaj, ju në karrocë invalidi, ju në barelë, ju me sëmundje zemre, kancer, në radio, në spital apo kudo që të jeni, nëse mund ta pranoni Fjalën e Perëndisë në zemrën tuaj (Romakëve 10:8-10) dhe ta ujitni atë me lavdërim dhe falënderim, që Perëndia jua jep atë, ajo do të rritet në një pemë, çfarëdo që...

fara e përfaqëson këtë. Shërim, shpëtim, për çfarëdo qoftë, ky dru do të lulëzojë.

Por ju duhet të pini. Ju duhet ta ujitni, t'i jepni ushqim dheta lini të rritet.

Dhe sa më shumë që i besoni Perëndisë... Nëse je në një karrocë invalidësh, në spital dhe aq i paralizuar sa mezi mund të lëvizësh vetëm një gisht, atëherë vazhdo thjesht ta lëvizësh atë një gisht për lavdinë e Perëndisë. Nesër do të lëvizësh dorën tënde. Ditën tjetër do të lëvizësh krahun tënd. Dhe shumë shpejt do të fillosh të lëvizësh më shumë, nëse vazhdon ta ujitësh, ta shtysh përpara, të rritesh, të bëhesh gjithnjë e më i madh. Merr Fjalën e Perëndisë! Ajo është një farë. Sigurisht, ajo është një farë.

Perëndia i dha Abrahamit një premtim, dhe Abrahami e la këtë farë të hyjë në zemrën e tij, premtimin, dhe e ujiti atë vazhdimisht me lavdërim dhe falënderim ndaj Perëndisë për fëmijën, dhe priti 25 vjet (Rom. 4,16-25). Por pema doli pikërisht ashtu, sepse ai e kishte ujitur me besim. [3]

E dini, kur je i ri, thonë se ke dhimbje rritjeje kur rritesh. E dini çfarë dua të them. Do të thotë që bëhesh pak më i madh. E dini, fëmijëve u dhembin krahët, këmbët u dhembin kur rriten. Edhe unë e kam pasur dhe vazhdimisht jam rritur më shumë.

Ndonjëherë kemi edhe ne dhimbje rritjeje kur në Mbretërinë e Perëndisë, në Krishtin, lindim për t'u bërë burra dhe gra (Ef. 2,19-22). Por në natyrë dhemb, ndërsa në shpirtërore të bën thjesht të lumtur dhe të gëzuar. Janë dhimbje rritjeje. Kur del jashtë dhe rritesh më shumë, mund t'i tejkalosh disa gjëra.

Kjo nuk do të thotë vetëm të kesh shpatulla më të gjera, por ti bëhesh më i gjerë këtu brenda. Këtu brenda në zemrën tënde duhet të zgjerohesh dhe të rritesh. Kur Krishti hyn në zemër, atëherë Ai hyn në gojë, hyn në sy dhe hyn në mendje.

Ai hyn në gojë. Ai të bën të flasësh ndryshe. Ti nuk flet më si më parë. Krishti ka hyrë në gojën tënde. Ai është rritur në zemrën tënde, dashuria jote që kishe për Të, derisa ti mund ta mbash gjuhën nën kontroll. Vëlla, kjo është një gjë e madhe.

Pastaj rritet në sytë e tu. Ti e vëren se ndaj gjërave të vjetra plot epsh që i shikoje më parë, e kthen kokën mënjane. Ti po rritesh (Ef. 4,15-16; Ef. 5,3-5).

Pastaj e vëren më tej, edhe nëse e kthen kokën, ende mendon. Pas një kohe ajo rritet në mendjen tënde, dhe ti

mos mendo më fare për këtë. Atëherë ti je vërtet një njeri i madh (1.Gjonit 2,12-14). Ti hyn në një pjekuri të plotë burrërore dhe jeton për Zotin. Atëherë je në Krishtin, një krijesë e re (2.Korintasve 5,17).

Ne duhet të luftojmë për të dobëtit (Veprat e Apostujve 20,35; 1.Selanikasve 5,14), derisa ata të piquen plotësisht në Jezun Krishtin. Atëherë ata bëhen ushtarë të mirë. Atëherë ata kanë veshur gjithë armatimin e Perëndisë (Efesianëve 6,10-18). Ti flet për ta dhe kjo nuk i lëndon. Nëse dikush qesh me ta ose tallet me ta, ata nuk i japin rëndësi. Ata kanë vetëm një gjë në mendje. Ata qëndrojnë mbi këto gjëra, të mbushur me lavdi (Gjoni 17,22-23). E vetmja gjë që u mbetet është të heqin këtë veshje të vjetër mishore dhe të hyjnë drejtpërdrejt në lavdi.

Dikush thotë: “Ah, a e di, dikush tha se ti je hipokrite, zonja Maier.”

“Vërtet? Mirë atëherë, Perëndia e bekoftë.”

“A ke dëgjuar se në këtë bashkësi po ndodh kjo apo ajo që nuk duhet të ndodhë?”

“Mirë, unë do të lutem për këtë.” E shihni, kjo është madhështia.

Por kur je i vogël, thua: “Vërtet? Atëherë do të shkoj atje. Në cilën anë duhet të qëndroj?” Shihni, kështu lindin problemet. Në këtë mënyrë nuk mund të piqesh.

Por kur rritesh mjaftueshëm, kur ngrihesh lart — jo thjesht duke u fryrë, por duke u rritur vërtet — Krishti rritet në ty (Galatasve 4,19). Ti del jashtë ligësisë, ajo hiqet prej teje dhe dëbohet... Ashtu si Perëndia hyn brenda, Ai e shtyn jashtë atë që është e gabuar.

Ti thua: “Oh, sa e vogël dhe fëmijore është kjo, si fëmijët që zihen dhe grinden.” (1.Korintasve 3,1-7)

Por e shihni, ajo thjesht rritet përtej kësaj. Nuk ka më vend për këto gjëra. “Oh, më parë mërzhitesha për këtë apo atë dhe nuk e duroja dot. Por tani jam bërë i tillë që nuk më bën më përshtypje.” Ti po rritesh. Po, pikërisht.[4]

Ju jeni një qenie e trefishtë. Pjesa e jashtme është trupi. Ju keni pesë shqisa, me të cilat lidheni me botën tokësore. Pjesa e brendshme është fryma. Edhe ajo ka shqisat e saj — dashuria, ndërgjegjja e kështu me radhë [5]— me të cilat hyni në kontakt me botën frymore.[6] Por më e brendshmja nga të gjitha është shpirti.

Mbani mend: “Shiu bie mbi të drejtët dhe të padrejtët” (Mateu 5,43-47). I njëjti shi që bën të rritet kokrra e grurit, bën të rritet edhe bar i keq. Shihni, çfarë është kjo? Brenda farës ndodhet një natyrë dhe kjo natyrë shfaqet. Mund të jetë në të njëjtin arë, pikërisht pranë barit të keq. Bari i keq dhe gruri rriten së bashku dhe gëzohen njësoj. Koka e tij është përkulur. Ai dëshiron...

...të pijë. Kur bie shiu, bari i keq mund të gëzohet po aq fort sa edhe gruri.

“Por nga frytet e tyre do t’i njihni.” (Mateu 7,15-20). [5]

Një herë po qëndroja këtu me vëlla John. Ai më tregoi një pemë me portokaj, limona, mandarina dhe grejpfrut, që të gjitha rriteshin mbi një pemë portokalli. Unë thashë:

“Por vëlla John, dua të të pyes diçka. Kur ato të dalin përsëri dhe të nxjerrin sytha, a do të jenë të gjitha portokaj?” Ai tha: “Jo, secila sipas degës së vogël që është prerë dhe është shartuar në këtë pemë. Nëse është degë limoni, do të japë limona.” Unë thashë: “Po nëse pema origjinale nxjerr një degë të re?” Ai tha: “Atëherë ajo do të japë portokaj.” Kjo është e vërtetë.

Prandaj, vëlla, ne nuk mund ta fusim veten me forcë nëpërmjet një organizate. Përndryshe, gjithçka që kemi është se japim fryte të organizatës. Ne japim dëshminë e organizatës. Por nëse ti del nga Hardhia (pra nga Krishti), kjo të nxjerr si një krijesë e re në Krishtin. Ti do të mbartësh jetën e Krishtit (Kolosianëve 3,1-4). Kështu më ndihmoftë Perëndia. Pikërisht. Ju do të keni të njëjtën përvojë që ata kishin në fillim. Amen. E di që kjo është e vërteta. [7]

Së pari, duhet të rilindësh (1.Pjetrit 1,23). Dhe kur të jesh rilindur, atëherë ke besim (2.Korintasve 4,13), ti beson Fjalën. Derisa të rilindesh, do të kërkosh arsye kundër saj. Nëse je vetëm i prirur religjiozisht dhe ke pak njohuri njerëzore që duhet të veprosht drejt, nuk do të jesh kurrë në gjendje të pajtohesh me Fjalën e Perëndisë. Kështu nuk do t’ia dalësh kurrë. Ti duhet të rilindesh. Dhe rilindja krijon besim. Kur ke besim, atëherë je në gjendjen ku mund të rritesh.

Tani, shumë njerëz dalin përpara në altar, luten dhe thonë: “Zot, më fal.” Dhe një përjetim i madh i shenjtërimit vjen mbi ta. Pastaj kanë një kohë të mrekullueshme dhe ngrihen nga altari duke brohoritur. Kthehen dhe thonë: “Lavdi Perëndisë, e mora!”

Jo, ti sapo ke filluar në një pikë ku mund të rritesh. Ende nuk ke bërë asgjë. E vetmja gjë që ke bërë është se ke vendosur themelin.

Kur ndërtohet një shtëpi, nuk vendoset vetëm themeli dhe të thuash:

“O njeri, mbarova.”

Shihni, ti sapo ke vendosur themelin mbi të cilin mund të ndërtosh shtëpinë. Tani duhet të ndërtosh shtëpinë.

Një shtëpi dhe ky themel vjen i pari. Cili është themeli i krishterimit? Besimi në Fjalën e Perëndisë. Ky është themeli yt.

Pastaj fillon të rritesh. Pastaj fillon t’i shtosh këtij themeli (2.Pjetrit 1,3-11).

Dhe njeriu frymor, që rritet, ka nevojë për diçka prej së cilës të ushqehet. Kjo është Fjala e Perëndisë. Unë besoj çdo fjalë të saj. [8]

Nëse mesazhi është i drejtë, atëherë hyni në të! Nëse jo, dilni prej tij dhe gjeni atë që është e drejtë. Sigurisht. Nëse Perëndia është Perëndi, atëherë shërbejini Atij! Por ju nuk mund t'i shërbeni Perëndisë dhe mamonit në të njëjtën kohë (Mateu 6,24). Le t'i shërbejmë Perëndisë! Jini të bindur dhe atëherë do të jeni të përkushtuar. Atëherë bashkësia (kisha) fillon me të vërtetë të rritet, sepse ti do të dalësh dhe do të sjellësh çdo njeri që mundesh.

Por për sa kohë që vetëm rri dhe thua: "Ah, kjo është detyra e predikuesit." Nuk është detyra e predikuesit. Është detyra e secilit! Pikërisht. Çdo i krishterë i rilindur ka të njëjtën Frymë në vete. Predikuesi mund të jetë, të ketë dhunti, por kjo është vetëm një dhunti e Frymës së Shenjtë, jo vetë Fryma e Shenjtë; është dhuntia e Frymës së Shenjtë.

Predikuesit janë të thirrur. Profetët, mësuesit, ungjilltarët, barinjtë dhe kështu me radhë, ata marrin Frymën e Shenjtë dhe pastaj një dhunti, me të cilën i kryejnë këto gjëra (Efesianëve 4,11-16).

Por Perëndia nuk ka fëmijë shumë të vegjël apo shumë të mëdhenj. Të gjithë janë fëmijë për Të. Kjo është e vërtetë. Dhe pozita juaj e vërtetë është që, pikërisht tani, të uleni në vendet qiellore në Krishtin Jezus, të veshur me gjithë fuqinë (Efesianëve 2,1-7; Efesianëve 3,20-21). [9]

Tani, nëse ne jemi këto cilësi të Perëndisë, nuk mund të jetojmë sipas besërrëfimeve, nuk mund të jetojmë sipas denominacioneve. Ne duhet të jetojmë sipas Fjalës, sepse nusja është pjesë e Dhëndrit, ashtu si çdo grua është pjesë e burrit të saj. Prandaj ne duhet të jemi ajo Nuse e Fjalës.

Dhe çfarë është kjo Nuse e Fjalës? Është shfaqja e Fjalës për këtë kohë nusja, jo një besërrëfim apo një denominacion, por një Fjalë e gjallë profetike e Perëndisë, një cilësi e gjallë e Perëndisë, e cila i tregon botës, në formën e nuses, cilësitë e Perëndisë, që duhet të shfaqen në këtë kohë në të cilën jetojmë tani.

Martin Luteri nuk mundi t'i shprehte cilësitë që ne i shprehim sot, sepse ajo ishte ende në fillim — ringjallja, ashtu si kokrra e grurit që hyn në tokë.

Kisha rritet. Çdo epokë i është caktuar një pjesë në Shkrim. Kështu Perëndia, përmes Frymës së Shenjtë, e zbulon Fjalën e Tij, duke e shprehur Vetë dhe duke e vërtetuar atë. Në këtë mënyrë Ai tregon se është Fjala e Tij që po ndodh në ditën për të cilën është premtuar.

E shihni, i gjithë programi, e gjithë kisha, ndërtohet mbi zbulesën hyjnore. Jezusi tha tek Mateu 16,13-18:

"Mishi dhe gjaku nuk ta zbuluan këtë, por Ati Im që është në qiell ..."

...ta ka zbuluar.” Çfarë ishte kjo? Një zbulesë për atë se kush ishte Ai.

“Dhe mbi këtë shkëmb Unë do ta ndërtoj kishën Time, dhe portat e ferrit nuk do ta mundin atë.”

Zbulesa e Jezus Krishtit në këtë kohë jo çfarë ishte Ai në një kohë tjetër! Ajo që Ai është tani, këtë e shpreh Bibla. Kjo rritet në nusen deri në formën e plotë. Prandaj, ashtu si kokrra e grurit e Krishtit duhej të binte në tokë (Gjoni 12,24-26), po ashtu edhe nusja duhej të binte në tokë gjatë epokave të errëta. Çdo kokërr që bie në tokë duhet të vdesë, përndryshe nuk mund të japë jetë përsëri. Dhe kisha e madhe, të cilën Ai e themeloi në ditën e Rrëshajëve me dërgimin e Frymës së Shenjtë, duhej të përjetonte martirizim dhe të hynte në tokë në epokën e errët, që të dilte përsëri në epokën e Luterit dhe të arrinte formën e plotë të nuses së Jezus Krishtit për këtë ditë të fundit. E shihni? Nuk kishte rrugë tjetër...

Prandaj nusja do të dalë në rrëmbim. Dhe gjithçka është e paracaktuar nga Perëndia, gjithçka është e sigurt. Që nga fillimi Ai e dinte çdo njeri, çdo vend, kush do të ulej atje, gjithçka për këtë. Gjithçka është e paracaktuar. Perëndia e dinte që kjo do të ndodhte (Romakëve 8,28-29). Ai e bëri kështu, që kur të arrijmë atje... Ai ka shkuar për të përgatitur një vend për ne (Gjoni 14,1-3).

Dhe kur të arrijmë atje, gjithçka do të jetë gati, ashtu si kjo kohë është e përgatitur. Po, paranjohja e Tij e madhe i tregon të gjitha këto gjëra, përmes paranjohjes (Psalmi 139,1-18).

Ai është i pranishëm kudo (i gjithëpranishëm), sepse është i gjithëdijshëm; i gjithëdijshëm, sepse është i gjithëpranishëm. Prandaj përmes paranjohjes së Tij... Tani, Ai nuk mund të jetë thjesht si era mbi tokë, sepse Ai është një qenie. Ai nuk është thjesht një mit. Ai është një qenie reale. Ai banon. Ai madje banon në një shtëpi. Ai banon në një vend që quhet qiell. Dhe sepse Ai është i gjithëdijshëm dhe i di të gjitha gjërat, Ai është edhe i gjithëpranishëm, sepse i di të gjitha gjërat.

Ju, pra, jeni rritur që nga lindja juaj, kur u lindët dhe u vendosët në këtë botë. Perëndia e dinte që ju do të ishit në këtë tokë dhe ju jeni rritur nga lindja drejt pjekurisë. Gjërat që ju dukeshin të çuditshme në rininë tuaj si vajzë apo djalë, si fëmijë, tani ju duken shumë reale. Ju nuk mund t'i kuptoni kur ishit fëmijë. Por tani, kur jeni rritur, filloni të kuptoni dhe të shihni se gjithçka ishte vendosur saktësisht si duhet. Dhe tani ajo ka vërtet kuptim për ju.

Kështu është edhe me lindjen tënde frymore. Ti bën gjëra që nuk i kupton, kur je një foshnjë e vogël frymore dhe vjen në altar. Ti ia dorëzon jetën Krishtit. Ti bën gjëra që duken të çuditshme. Pyet veten pse i bërë ato. Por pas një kohe, kur piqesh...

...si nje Krisht i pjekur, atëherë e kupton. Ti merr diçka dhe sheh pse duhej ta bëje. Lindja jote frymore! Lindja jote natyrore tregon lindjen tënde frymore.

Si te esht përshtatue ty. Në këtë jetë, gjatë rritjes tënde, gjithçka përshtatej saktësisht, sepse ti ishe krijuar për këtë. Nuk ishte e çuditshme që një mbrëmje përfundove rastësisht në një mision, një takim në tendë ose një kishë të vogël në një qoshe, dhe predikuesi predikoi për një temë të veçantë, dhe ti ra pranë altarit? Shihni? Perëndia e dinte këtë që para themelimit të botës. Atëherë të dukej e çuditshme pse e bërë atëherë, por tani e kupton. Ti e di çfarë ka ndodhur. Përputhet kaq mirë me jetën tënde dhe do të përputhet edhe në jetën që do të vijë. Kjo botë dhe jeta e saj duket se lëviz përpara, ndërkohë që ti piqesh. Gjithçka duket se shkon drejt për ty. [5]

Ti thua:

“Por çfarë do të thonë nëna dhe babai im, çfarë do të thonë njerëzit e mi, çfarë do të thotë denominacioni im? Ata do të më heqin jashtë...”

Nëse nuk mund të shikosh përpara, atëherë shiko lart! Mos përpiqesh të shikosh përpara, por vendos dorën tënde në dorën e Tij! Lejo Atë të të udhëheqë! Shiko lart, mos shiko përpara!

Ti thua:

“Ah, të tjerët tallën për flokët e mi të gjatë, sepse nuk vesh shkurtra dhe largohem nga kisha.”

Të vuash për hir të emrit të Tij janë dhimbje rritjeje nga hiri i Tij. Po, të vuash për hir të Fjalës së Tij janë dhimbje rritjeje nga hiri i Tij. Po, vetëm mendoni, është hiri i Perëndisë që të është dhënë (Filipianëve 1,29-30). [10]

Unë u kujtova, kur isha fëmijë i vogël, shpesh ulesha jashtë pranë bregut të lumit, dhe shtrihesha atje natën dhe shikoja përreth. Baba dhe Nëna, tani janë në pushimin e tyre. Në ato ditë ata ishin mëkatarë; nuk kishte aspak diçka të krishterë në shtëpitë tona. Dhe, oh, pije dhe festa dhe lëvizje – më sëmurën. Merrja llambën dhe qenin tim dhe shkoja në pyll, për të kaluar gjithë natën atje. Në dimër, gjuaja deri sa festa të mbaronte, ndoshta deri në agim. Kur kthehesha dhe festa nuk kishte mbaruar ende, atëherë shtrihesha sipër një magazinimi dhe prisja lindjen e ditës.

Pastaj mendoja për ato kohë kur isha jashtë në verë. Mbledhja degët e vogla dhe i vendosja si një mbrojtje të vogël nga era, nëse do të binte shi. Atje shtrihesha dhe mbaja shtyllat në ujë për të gjuajtur peshk; qeni im i vjetër me lesh ishte aty. Unë thashë:

“Shiko këtu. E di, dimrin e kaluar u ula një natë pikërisht këtu. Ndezja zjarr pikërisht këtu, duke pritur qenin tim të vjetër të vinte tek pema, dhe ndeza zjarrin këtu. Ishte i ngrirë, pesë inç thellë në tokë. Por, lule e vogël, ...”

“Prej nga ke ardhur? Nga ke dalë? Kush erdhi këtu dhe të vendosi? Dhe nga cili serrë të sollën? Apo si ndodhi kjo, prej nga ke ardhur?” Shihni? Asaj luleje të vogël i thashë:

“Po ishte ngrirë, dhe unë ndeza zjarr pikërisht këtu. Përveç të ftohtit, kishte edhe një element nxehtësie nga ai trung i madh i vjetër që e dogja. E megjithatë ti je këtu, jeton. Prej nga ke ardhur?”

Çfarë ishte kjo? Ishte një tjetër William Branham. Shihni, një shkëndijë e vogël e jetës së përjetshme brenda, nga natyra e Perëndisë, Fjala e Perëndisë e vendosur aty brenda. Secili prej jush mund të kujtojë përvoja të ngjashme. Shihni, ajo po vepronte. Pastaj pashë pemët dhe mendova:

“Gjethe, të pashë vitin e kaluar të biesh, dhe tani je përsëri aty. Prej nga erdhe? Çfarë të solli këtu?”

Shihni, ishte ajo jetë e përjetshme që vepronte në atë trup. Dhe një ditë, ndërsa po ecja, ajo Zë foli:

“Mos pi duhan dhe mos pi!” dhe kështu me radhë. Dhe djemtë e rinj dhe të gjithë po rriteshin.

Shihni, diçka po lëvizte! Por papritur ngrita sytë dhe thashë:

“Unë nuk jam biri i Charles dhe Ella Branham. Ka diçka që thërret.”

Ashtu si shqiponja e vogël:

“Unë nuk jam pulë. Ka diçka atje lart, diku. O Jehova i madh, kushdo që je, hapu! Dua të vij në shtëpi. Ka diçka brenda meje që thërret.”

Pastaj unë u rilinda. Ajo jetë e vogël ishte aty brenda, uji i jetës u derdh mbi të dhe ajo filloi të rritet. Tani, ajo jetë e vjetër u fal, u fundos në detin e harresës tek Perëndia dhe nuk do të sillet më kurrë kundër meje (Isaia 43,25; Isaia 1,18; Hebrenjve 8,12). Tani ne qëndrojmë të justifikuar në praninë e Perëndisë, sikur të mos kishim mëkatuar kurrë! (1.Korintasve 6,9-11; Romakëve 8,1-2). [11]

Burimet:

[1] “Një në një milion” (65-0424), parag. 84-87

[2] “Jezu Krishti i njëjti dje, sot dhe përjetë” (61-0118), parag. E22

[3] “Na trego Atin dhe na mjafton” (59-0419E), parag. E36

[4] “Shërimi hyjnor” (54-1219M), parag. 167-177

[5] “Gjërat që do të vijnë” (65-1205), parag. 101-102, 11, 33-40

[6] “Udhëheqja” (65-1207), parag. 163-165

[7] “Perëndia i pandryshueshëm që vepron në mënyrë të papritur” (62-0120), parag. 160-164

[8] “Forma e një njeriu të përsosur” (62-1014M), parag. 131-134, 156

[9] “I bindur, pastaj i përfshirë” (62-0118), parag. 209-212

[10] “Shalom” (64-0112), parag. 216

[11] “Darka e Zotit” (65-1212), parag. 47-53

Guri i ndërtimit frymor Nr. 57 (i ri 2017) nga Fjala e zbuluar e kësaj kohe, përmbledhur nga:

Gerd Rodewald, Friedenstr. 69, Bieselsberg, D-75328 Schömburg, Tel. (07235) 7613

Do të vijë dikush me një mesazh që përputhet drejtpërdrejt me Biblën, dhe një vepër e shpejtë do të përhapet në gjithë tokën. Farat do të shpërndahen në gazeta, në materiale leximi, derisa çdo farë e paracaktuar e Perëndisë ta ketë dëgjuar

[Br. Branham në “Udhëzim-Rregull-Mësim”. COD-S724]

